

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön martius 11^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Don Alonzo.

Első szakasz.

(Folytatás.)

Don Alonzo foglalatosságait próbálta folytatni, mellyekkel egyébként reggeli órai szoktak eltelni; asztalhoz ült, mellyen pergamen lapok voltak kiterjesztve, és dolgozni kezdett. De esze nem volt a' munkán; elveszett a' gyanításokban, valljon ki lehet a' két idegen, kiket védelme alá bizott a' kanonok: ezért nyugtalan várta az ebéd-órát, midőn, mint reménylél, az ét-terembe lejövendnek. Minden lépést lesett hosszant a' corridoron; de az mindig csak a' vén szolgáló lépése volt, ki parancsolva és rendet csinálva jött, ment a' házban, és a' gvadelupei szent szü zrőli dalt olly hangon éneklél, melly magát a' sátánt is megrezzenhette volna. Végre tizenkettőt ütött; ebéd ideje volt. — Don Alonzo fölugrott az asztaltól, 's kezével fekete hajfürtjeit simogatta. Az öreg belépett. — „No Kata! — meg van terítve? Eljövendnek a' nők asztalhoz? tisztelendhem őket asztalunknál?“

„Megkimélik önt nemes ur! ma nincs kedvök elhagyni szobájakat, talán holnap, holnapután sem. De én azért önnek a' nagy ét-teremben terítettem, 's biztosíthatom uraságodat, hogy a' segoviai káptalan elnökének ma nem lesz olly finom ebédje, mint önnek.“

„Ugy hát azt gondolják a' hölgyek, hogy rám nézve szerencse volna velök ebédelhetni? — monda magában Alonzo. — Szegény lelkemre! igen örömet megszabadítom őket jelenlétemtől. Nagybátyám szép szerepet adott. A' milly igaz, hogy van Isten, olly igaz, hogy már meg lehet ősen bele fáradtam olly nők örje lenni, kik arra sem méltatnak, hogy őket láthassam. Ha ez hamarjában másképp' nem lesz, valóban nagyon ohajtom vissza színt' olly unalmas mint tiszteletre méltó nagybátyámat.“

„Gondolom, nem egy hamar jön vissza“ — mond Kata fejcsóválva.

„Hogyhogy? ki mondta kendnek?“

„Senki; de az öreg ur nem hagyott volna olly sok pénzt kezénél, mennyit egyszerre soha sem láttam éltében, ha nem akarta volna, hogy abból a háztartási költség több hétre kiteljék. — Ezzel hosszú zsebéből egy nehéz bőr-zacskót vont ki, 's tartalmát az asztalra önté.

„Arany, tiszta arany!“ — kiálta Alonzo bámulva.

„Még ez nem elég, van még másik zsebemben is egy pár száz real. Ebből mindent vásárolhatok az idegen nők illendő tartására, habár egy évig maradnak is házunkban. Mint infans-nőket kell őket szolgálnom, így hangzik a nagytiszteletű ur parancsa; és valóban a szép öszveg elegendő is arra.“

Alonzo nem halla többé; szeme, mint fukaré, hevesen és kíváncsilag nyugvék az előtte fekvő aranyon, melly eszébe juttatá, minek birtokára olly régóta vágyott, t. i. a paripát, fegyvert, gazdag szobákat: de majd elpirult a kísértésen, melly őt körülhálózandotta, és monda hidegen: „sok arany ez Kata, és nagytiszteletű nagybátyám gazdagabb, mint gondolom. Egyébiránt igen jól tette, hogy a pénzt kendre bízta; én nem tudtam volna olly okosan használni 's ezzel az idegen nők előtt házának becsületet szerezni. Fogadja-el kend naponként parancsaikat, 's történjék kívánságuk szerint minden! Nekem mire sincs szükségem!“

„Meglássuk! — mond a vén szolgáló, és csont-kezait az ifjúnak vállaira tévé. — Én azt gondolom, högy önnek igen jól állna egy szép felső öltöny zöld posztóból, ugyan olly színű nadrág és sárga csizmák!“

„Meglehet — felelt félvállról Don Alonzo — de becsületemre Kata! semmi szükségem nincs uj öltözetre csak azért, hogy abban asztalhoz üljek.“

Az ifjú nyugtalanság és unalomban tölté a napot. Este felé lement az udvarra, és egy kevéssé sétálgatott; pillantatai gyakran röpültek-föl lopva a szobára, mellyben mind a két idegen olly szoros elkülönzésben volt: de senki sem mutatkozott a zöld ablakok mögül, mellyekben a lemenő nap sugarai visszatükröztek. Ott fenn minden csendes és néma volt. Beesteledvén, lassanként visszaballagott Don Alonzo az étterembe. A vacsora fölhor-datott; négy viasz gyertya világítá a teremet, és Kata vig arczezal állt az asztal mellett, mellyen finom étek gőzölögtek.

„Ej ej, Kata! — kiálta Don Alonzo mosolygva — kend engem úgy tart, mint egy főherczeget; de igazán, nem érdemes, hogy kend miattam illy nagy asztalokat készít, midőn a nők, mint látszik, folyvást csak szobájokban akarnak enni.“

„Éppen most szolgáltam nekik is.“

„De ugyan mivel töltik az időt? hiszen az ablakok és ajtók erősen elzárva, mintha a' napvilágtól vagy férfiarcztól félnének! Ugyan mit csináltak ma egész nap?”

„Semmit, éppen semmit; az ablak boltjában ülnek egymás mellett, és szomorún beszélgetnek egymással.”

„És kend mit sem értett beszédökből?”

„Nem, semmit; — csak annyit tudok, hogy a' nagyobbiknak neve Donna Anna, a' kisebbiké Donna Isabel.”

„Lelkemre! kend nagyon fontos fölfedezést tett — mosolyga Don Alonzo gunyolólaga. — Most már minden lehetőt tudunk, Donna Anna, Donna Isabel! bizonyosan kísérik még e' neveket grófi vagy bárói czimek is? Igen, igen; természetesen nem csudálhatni, ha főrangú nők egy nemest, ki egy becsületes kardot is alig nevezhet tulajdonának, társaságukra nem méltatnak. Bizonyosan nem néznek egyébnek, mint segrestyésnek, harangozónak, vagy más valami templomi szolgának. Szent Györgyre! csakugyan rá kellene varratni ezen átkozott rongyra czimeremet; miképp' megtudnák, hogy Gusman vagyok.” Ezzel erősen rázta köpönyegét; rossz kalapját pedig a' terem egyik zugolyába dobta.

„Türelem — mond a' szolgáló engesztelőleg, és szemeivel ravaszul kacintva — vannak még Segoviában szabók, kik tudnak egy fiatal nemesnek hozzá illő ruhát szabni, mi egyedüli hiány a' legfőbb rendű hölgyek figyelmét magára vonni — egy szép felső öltöny és egy finom köpönyeg; vannak aranymivesek is, kik örmest eladják arany lánczaikat.”

„Igen, kend sem többet sem kevesebbet nem számlál elő, mint mind azt, mi nekem hiányzik. De mit is törődöm azzal? olyan-e külsőm, mint egy éhező vagy egy koldusé? hiszen itt senki sem ügyel rám!”

„Türelem, türelem! — ismétlé Kata — ki tudja, a' jó Isten milly szerencsét tartott-föl ön számára. Harmincz éve már, hogy szolgálok ön nagybátyjánál, a' nagytiszteletű urnál, és sok történetet láttam. . . .”

„Istenemre Kata, kend titkol előttem valamit; kend többet tud titokteljes vendéginkről, mint nekem mondott!” — szólla közbe Don Alonzo kérdezőleg.

De az öreg így felelt: „nem! szegény lelkemre nem — én többet nem tudok; önnek nagytiszteletű nagybátyja e' nevezetes pénzösszeget rám bízta. Ez mind az. Hanem emlékezem, mi történt hajdan, és tudom, hogy bizonyos történetek mit jelentnek. Több év óta nyugton maradt házában az öreg ur, mint valamelly csiga; és távol minden világi zajtól egyebet nem tett, mint a' breviariumból olvasott, misés könyveibe szép képeket festett. Hogy most egyszer-

re félbe szakítja nyugalmát, lóra ül, és ellovagol, az — csak amugy bolondjában nem történhetik. Bizonyosan valamely nagy terve van.

„És engem alkalmasint itt akar várakoztatni hónapokig és évekig, míg nagy tervei teljesülésbe menendnek. Isten mentsen-meg attól.“

„Legyen ön vidámabb gondolatokkal, és mindenek előtt iparkodjék e' szép aranyok közül — mellyek nagytiszteletű nagybátyja szekrényében aludtak — néhányat emberek közé vinni. Ön maga, nemes ur, nem mehet Segoviába, hanem a' kereskedőket és szabókat ide hozatjuk.“

„Nem, nem Kata, most ez mind hasztalan; későbbben majd meglássuk. Én mit sem reményelek nagybátyám útjától. Előbb egész tüzzel vitte a' status dolgait, 's mit szült tüze és fáradozása? fog-ságot, számkivetést.“

„Majd csaknem mást valamit is! — suttagá magában Kata.

„Igen, cardinál-süveget, vagy halált ugyan azon vérpadon, mellyen a' nagy czerimoniamester, Don Alvaro de Lucca, vérzett-el. Ha én lettem volna helyén, vagy meghalék, vagy veres kalapom leendett. De minek e' régi történeteket fölhornani? Töltse kend tele poharamat Kata! Donna Anna és Donna Isabel látatlan szépek egészségére!“

Más nap sem mutatták magukat az idegenek; folyvást szobájokban maradtak, melly előbb alkalmasint az apát lakása lehetett, mert drágaságok és ékes butorok maradványai díszíték azt, mellyek a' többi szobában és czellában hiányzottak. Csak midőn beesteledék, nyílt-meg szobájok ablaka. Don Alonzo az udvaron éppen föl 's alá járkálva, csak mint árnyékokat vette őket észre a' szobájok előtti állványon.

Itt vannak, gondolá, 's magasabban dobogott szive; azonban nem mert állva maradni, hogy őket szemügyre vegye. Mindkét nőnek magaviseletében volt valami, mi őt érdeketta, 's jelenlétökön szorongattatva érezvén magát, csaknem visszakivánta nagybátyját és a' halálra unalmas szabályosságot, mellyek alatt évek óta nyögött. Egyébként engedelmeskedék nagybátyja parancsának; a' házat el nem hagyta; egyetlen sétat helye az udvar volt. Így telt-el néhány nap; az egész ház olyan volt, mintha kihaltak volna belőle, olly kevéssé érintkeztek egymással lakosai; csak a' vén szolgáló volt folyvásti mozgásban; faczipói a' nap minden órájában csattogtak a' hosszú corridoron, és konyhájának kéményei éjjel nappal füstölögtek. A' segoviai kalmároknak mindent kellett neki szolgáltatni, mit az akkori kor hiúsága a' legfényesebb fogadtatásra megkívánt, és Kata pontosan követte a' kanonok parancsát,

hogy t. i. házában az idegen hölgyek, mint infansnők, tartassanak.

Egy napon így szólla Don Alonzóhoz: „nem tudom, miképp történik, hogy az egész környék koldúsnépe meghallotta nagytitiztetésége aranyának csörgését! Nehány nap óta seregenként jönnek, ajtónkat ostromolják, és nagy dörmögve távoznak, ha nem adok nekik egyebet darab kenyérnél.“

„Ej no, látták, hogy Tovalito, a' kis pásztor, nehányszor, mint egy jól megterheltt kolduló szerzetes — kinek minden faluban jó aratása volt — jött Segoviából; és ezen emberek, kik jól tudták, hogy nagybátyám egy maravedit sem pazarol ollyas mire, mit jó tartásnak neveznek, alkalmasint azt gondolják, hogy mi az ő távolléte alatt nagy kincsre akadtunk.“

„A' boldogságos szüz legyen velünk! — sohajta Kata nyugtalan hangon — máskor nem igen koldultak ajtónk előtt; a' tolvajok és rablók miatt pedig békességben lehettünk, mert kevés rablani valónk volt; de most rettegve kell a' rosza gondolnunk, melly velünk történhetik; na már láttam itt gyanús embereket olálkodni.“

„Katonák voltak — monda Alonzo — félig vörös, félig sárga öltönyeikről és hadi sisakjairól megismertem őket; valóban olly külsejűek, mint kendnek konyha-fazekai. Don Henriquez bandái, kik itt a' város körül rablanak és fosztogatnak. Isten mentsen meg minket e' kert alatti tolvajoktól!“

Este lett; mindketten az ét-teremben ültek. — Az öreg elmondta Don Alonzónak, hogy a' két idegen szabadon választott visszavonultságában miként tölté a' nappal óráit. Mióta a' kanonok házában laktak, szobájok küszöbét még nem lépték-át, 's úgy látszott, hogy előbb el sem akarják hagyni, mig ajtatos gazdájok vissza nem tér.

„Igen ajtatosak és szelidek — beszélé tovább Kata — minden reggel látom őket a' szent szüz képe előtt térdelni, mellyet önnek nagybátyja olasz utazásából hozott. Pamutot és tűket kértek tőlem, és egész nap dolgoznak. E' mellett szent énekeket énekelnek, imádságokat olvasnak egy kis ezüst kapcsos misés könyvből, melly Donna Isabell zsebében volt, mikor ide jöttek. Gyakran ajáltam nekik, hogy az udvaron sétáljanak, mert ott legalább zöld fű van; de mindig tagadólag rázták fejüket!“

„Bizonyosokká tehetné volna kend őket, hogy azon órában, mellyben kedvök lesz ott sétálni, soha sem leendek ott.“

„Mondtam én azt nekik, hogy ön soha sem megy többé este az udvarra, hogy őket ne háborgassa, ha az állványon fris léget szivandók; de erre jó formán nem is hallgattak.“

„Jó, jó! — monda Don Alonzo hidegen — hát most az állványon vannak-e?”

„Nem uram, már bezárták ajtajokat, és az éji lámpa már ég szobájokban, pedig még nincs későn.”

(Folytatása köv.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET ÉS TUDOMÁNY.

A holdvilágnak befolyása a szemekre napkeleten igen nagy jelentőségű. Az arabok különösen szokták figyelmeztetni az utasokat, nehogy alvás közben a holdvilág arcukra süthessen. Ama régi hiedelem, mely még fennlétezik a hódkórosokról, kik ekképpen lettek betegek, ezzel mintegy megerősítették. Az arabok ezen kívül egész tömeg különféle befolyásokról szólnak, s azért kering közöttük ama közmondás: „jobb egész napon a napfényt, mint fél éjszakán a holdat szemlélni.” — Carne beszéli, hogy kíséretében levő személyek, kik véletlenül oly sátrokban aludtak, melyeknek résein a hold fénye behathatott, vagy elveszték szemük fényét huzamós időre, vagy tetemes elmezavartságba estek. Állítása szerint emez Európában annyira gyöngéd és kellemes befolyású fénynek a keleti tartományokban felette rémitő és ismeretes hatása van. Innét a keletieknél legrémitőbb a holdnáli esküvés. Hasonlag ismeretes, hogy kiválólag a persa tenger-öbölnél a befolyás oly tetemes és veszélyes, hogy a hold fénye ellen éppen úgy szoktak ernyőket használni, mint nálunk az eső és rekkenő meleg ellen. Az ottani költészek tehát a szerelmesek csillagaul bajosan tekintik az annyira veszélyes hold komát, mi nálunk a honi költészet haladásának bizonynyal akadályul szolgálalna.

KÜLÖNFÉLE.

Jó tett jutalma. — Egy szegény seborvos a legközelebbi faluba hivatott egy csont-törésben szenvedőhez. Tüstént utnak indult; jól bekötözte betegét, és ismét haza tért szegény elkülönözt lakába. De az országun látja, hogy egy kocsis egészen elhagyatva mindenektől, hijában iparkodik fölfordult kocsiját ismét fölállítani. Kéri hát az orvost, segítsen neki. Ez mindjárt ott termett segítségül. A szegény kocsis szíves köszönetén kívül egyébbel nem nyilváníthatta háláját. Az idő azonban csak mult; beestvéledett és vésztől terhes fellegek toltak össze a láthatáron. Sietni kellett tehát, hogy szabad ég alatt ne érje a zivatar. De mind hijában; a legerősebb eső-szakadás éppen akkor kezdődött, midőn az orvos egy erdőn vala keresztülmenendő. Mit tehetett hát egyebet, mint hogy egy odvas fába bujt, és ott várta el a zivatart. Azonban az eső-szakadás folyvást tartott; a zivatar süvöltése és hulló mennykővek dörgése a természet végveszedelmét hirdeté. Szorongatott állapotjában szidta esztelen készségét, és végre testben lélekben elgyengülve elaludt. Midőn fölébredt, a nap teljes fényben ragyogott, és a természet egészen megifjodva állott előtte. Most tehát haza sietett, de o jaj! kunyhója, távollétében megüttetvén a mennykő által, elégett; csak a füstlő romok álltak még. Bánatos szívvel adott hálát a teremőnek, hogy őt magát csudálatosan megtartotta. De a lakot föl kellett építeni, pénzt pedig csak

nagy kamatokra kaphatott. Eljött azonban az idő, hogy felebaráti szeretete megjutalmaztassék. Az omladványok kiadásakor egy már századok óta elásott kincsre talált, mely gazdagon jutalmazta-meg a' szenvedett kinokért, adósságait kifizethette, és még ezen fölül tehetős ember vált belőle.

Szerencse a' szerencsétlenségben. — Két iskolabarát rég elszakadt egymástól. Egyik Indiákon kereste szerencséjét, másik Parisban. Amaz fáradsággal ugyan, de bal esetek nélkül, iparkodó munkássága után meggazdagodott; végre visszautazott Európába. Parisba ment, és sietett ismét barátjával egyesülni. — Oly élénk részvéttel tudakozódott utána, hogy eleintén csak kikerülő feleleteket kapott; végre mondták neki, hogy azon ember nem igen szerencsés tőzsérkedéseiben; már kétszer egyezkedett hitelezőivel, és most harmadszor nyilatkoztatja, hogy nem képes fizetni, és egy ismeretlen zugolyban vár, míg hitelezőit egyezkedésre bírhatja. — Harmadszor nem élné azt tul — kiálta az indiai — ha engem szabadítására nem küldött volna a' gondviselés. Sietek neki segedelmet és vigasztalást vinni. Én gazdag vagyok; nem félhet, hogy szegény lesz; de félek, hogy illy ismételt szerencsétlen esetekben becsületérzése kétségbe ejti. — Végre nagy nehezen megtudta szerencsétlen barátjának menedékhelyét. Postakocsija váratlanul egy épület előtt állott-meg, mely a' legszebb vidék közepén feküdt, pompás kertektől környeztetett, és egészen epicurusi lakhelynek látszott. Az első örömitörések után mond az indiai: „reszkettem, hogy téged vigasztalatlan helyen találalak; Istennek hála, lakod olly vidám, millyet csak valaha ohajték szerezni számodra. Maradtak hát szerencsétlenségedben barátid, kik helyemet betöltötték.“ — „Hát mit gondolsz, kié e' mezeilak? — hiszen környezetével együtt csak százezer tallért ér. Nagy ég! ez minden, mi első szerencsétlenségem után megmaradt.“ — Vidám ebéd volt. Pompás étkek! hatalmas borok! — Ebéd után a' szerencsétlen meghívta barátját, hogy egy közel fekvő erdőbe kocsizzanak-ki. Mig itt mulattak — mert nagy kiterjedésű volt, pompásan tartva, mindenütt egyenes fasorokkal átmetszve a' vadászat és séta kedvéért — monda vigasztalójának a' szerencsétlen: „ez a' hely alig ér 600.000 frankot. Ez mind, mit második hajótörésemből megmentettem.“ — A' palotába visszatértükkor egy levelet kapott a' szerencsétlen. Miután átolvasta fölkiáltott: — „siessünk Parisba! dolgain tisztába hozvák; hitelezőim száztól tízre aláírták magukat. Jer siessünk!“ — A' két barát elutazott. — „Hotelembé! — kiálta a' szerencsétlen a' postakocsisnak — nem akarom, hogy másutt lakjál, mint nálam“ — És a' kocsis egy a' legszebb hotelbe, Paris egyik legszebb negyedében fekvőbe, robogott. — „Ez tulajdonod? — kérde az indiai férfi, bámulván a' háznak pompáján, diszén, és nagyságán — hiszen ez megér egy milliót!“ — „Ah, többet, kedves barátom! — felele a' szerencsétlen legérzékenyebb hangon — és ez mind, mit utósó szerencsétlenségem meghagyott!“ — Mondják, hogy mind e' szerencsétlenség után még egy érte a' férfit, t. i. egy szép fiatal nővel házasságra lépett, ki részéről szintén három szerencsétlenséget szenvedett, ugymint: háromszor vált-el, mi egyre másra számolva, 400.000 franknyi tőkét jövedelmezett neki. — Alig képzelheti a' fantazia nagyobb fokát a' szerencsétlenségnek, mint mellyre még ezen emberek háganodók; a' lélekismeret borzad azon magasságtól; mert az látkörét már az első szerencsétlen esetkor fölülmulta. — Meglehetősen hasonló esetek miveltt körünkben is nem ritkák; csak a' szerencsétlenségnek olly magas foka, mint a' föntebbi, volna kivétel; azért is beszéltük azt el.

Colon fájdalma. Colon végső napjaiban több barátot gyűjtött össze magánál Valladolidban. Ezek a' komor férfit azzal iparkodtak felvidíteni, hogy minden országból felolvasták előtte, milly gyönyörrel fogadtaték az új világ-résznek felfedezése, 's mennyire becsültetik és csudáltatik a' felfedező. A' nagy férfiú soká hallgatott, azután felemelkedett ülhelyéből, 's nyomós léptekkel lépdelé-át hosszában szobáját, hogy lehetlen vala benne a' lelket meg nem ismerni, melly a' képzet tapodatlan ösvényén, miként valamely látó, haladott elő a' vakok között, és kétségtelenül nyujtá-ki kezeit illy szavakkal: „amott a' világo sság!”

Mindnyájan teljes várakozással tekintének utána, és sokaknak szemei könnybe lábadtak, midőn egy nyílt rekeszből lánczait hozá vissza, 's csörtetve az asztalra veté. Fija Diego megcsókolá azokat, és az erőködéstől bágyadt atyát nyughelyére vezette. A' siri csend, melly a' végett látszék keletkezettnek, hogy a' lánczok csőreje elhangozzék, borzasztó ítéletet mondott ama hálátlanság felett, melly a' legfőbb érdemet kívánta megsemmisíteni. Egy madridi ur iparkodott a' multság aggodalmas szünetét megszüntetni, midőn így szólt: „önök nekünk a' legnagyobb fájdalmat említik, 's mi mindnyájan részt veszünk benne; tehát most említsék szorgos életük legnagyobb örömet is.”

Colon nevetve mondá: „én egy más fájdalomra emlékszem; akkor sirtam igazán, csak akkor.”

Minden csendes lőn 's ő regélni kezdett: „Én találtam-meg az új világot, 's e' hírrel királyomhoz tértem vissza. Már az Azorok közelében hittük magunkat, midőn szélvész eredett, melly a' hajózás minden mesterségét tönkre silányítá. Én kétségbeesve adám a' kormányt másnak, és szobámba tértem. Ekkor kezemben az új világ abroszát tartám, mellyre vagyonom, becsülem, és 120 ember életét tevém-fel, sőt az egész emberi életet és tudományt áldoztam; azután nyugot felé nem találtam száraz földet; így a' föld nem volt gömbölyű, valamint az ég, és kör sem; minden tudomány hamis volt, 's az értelem romokban hevert. Én embereimet e' felfedezés miatt feláldozám, 's ha velem együtt elveszett volna, úgy el vala veszve a' fogadás. Barátom! ez volt éltém legnagyobb fájdalma! — Ekkor még ama gyöngemódra jöttem, hogy felfedezésemet pergamen hengerbe, és ezt egy hordóba rejtsem. Én királyom címét írá m reá, és e' fontos levelet a' tengerbe dobám. — Talán egyikünket elviendik Európába a' hullámok — így szölkék, 's könnyű szemekkel a' tenger árjaitól hányatott hordó után tekinték. — Barátom! ez volt éltém legnagyobb fájdalma: legnagyobb örömem pedig eme lánczok! — most felkelt 's a' lánczot csörgette — mivel az utókor érdemimmel az örök-kévalóságra utalt. Fiam Diego! e' lánczokat add velem síromba!”

Új felekezeti. Angliában egy új fanaticus felekezet állott össze, mellynek tagjai a' végső nap szentjeinek nevezik magukat, és sok rendkívüli állítólagos tulajdonnal bírnak; például ama hatalmat igénylik, hogy ördögöket képesek kiűzni, és betegségeket gyógyítani csupán kezüknek érintésével; leghathatós b méreg ellen is biztosítottaknak vélik magukat, 's erősen hiszik, hogy hatalmukban áll új nyelveket beszélni és több külön nemű csudákat véghezvinni. Erősítik továbbá, miként egy lelkész sem hirdeti a' valódi evangeliumot, mert az csak az ő hatalmukban van. A' szent íráson kívül még egy hasonló értékű és tekintetű könyvet állítanak, melly M o r m a n könyvének hivatik, és erősítik, hogy ennek eredetije réztáblákba takarva Középamerikában találtatott-meg. Végre a' jelen nemzedéket utósónak hiszik e' földön, 's vélik, hogy a' világra csupán a' végből küldettek, hogy az embereket az utósó ítéletre elkészítsék.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri ut s z a 453.